

טאי קו, תוף שכולו מסע

צילומים: ניתאי צלניקר וטאיסיה אלסינה

תופי הטאי קו, שבמקור התפתחו ביפן ועברו עם השנים גם לסין ולטאיוואן, הם חלק מסיפור חייו הייחודי של המוזיקאי ניתאי צלניקר, שמצא את עצמו מתגורר במשך שנתיים בקצהו של הר בטאיוואן כשהוא מתאמן בנגינה יחד עם קבוצת נגנים מקומית. לאחר מכן עבר להשתלם ביפן, חזר לטאיוואן ואפילו הפך למורה לנגינה בכלי הייחודי בבית הכלא המקומי, כשבין לבין התפרנס ממכירת מלבי ישראלי בשוק הלילה המקומי.

החלפתי המון כלי נגינה - פסנתר, סקסופון, גיטרה, וגם התנסיתי באומנויות לחימה, קפוארה ועוד כל מיני קורסים.

זה נשמע כמו המון תוכן למתבגר, ואפילו לא הגענו לצבא. בצבא שירת ביחידה קרבית, ושאלתי את עצמי שאלות מהותיות כמו מי אני ומה אני עושה כאן בכלל. הדבר הרוחני הראשון שנחשפתי אליו היה אחרי השחרור מהצבא, בקורס של "שומרי הגן". זה היה קורס שרכשתי בו מיומנויות ששמורות לציידים-לקטים; הוא אפשר לי להתחבר לטבע באופן סוחף.

היית מעט מודאג בעניין העתיד שלך?

לא; רציתי ללמוד טבע, מוזיקה ואמנויות לחימה, והפעילות ב"שומרי הגן" פתחה לי שערים. חשבתי על לימודי רפואה אלטרנטיבית, חשבתי על לימודי פסיכולוגיה. בהמשך, התקבלתי למעבדה רפואית בבן גוריון בבאר שבע.

זה לא הכי טבע...

נכון, אבל היה כיף בבאר שבע, ואנשים היו מגיעים אליי לדירה אחרי העבודה והלימודים והיינו מנגנים יחד. עם זאת, כל הזמן הרגשתי שמשוהו לא מדויק, וכל הזמן חשבתי לעצמי: "אתה חי רק פעם אחת, אז אל תבזבז את החלום שלך". הרגשתי שמשוהו לא בסדר.

- 1 ניתאי מתופף על תופי טאי קו בסגנון נגינה מסורתי יפני שנקרא "מיאקה". צילמה: טאיסיה אלסינה
- 2 על ההר, בקרבת העיר טייפה, במרכז האימונים של U-Theatre. האימונים נערכים בטבע, באזורים לא מיושבים.
- 3 מסע ההליכה המדיטטיבי החוצה את טאיוואן. המשתתפים הולכים בטור לאורך עשרות קילומטרים, כשכיסוי עיניים מאפשר להם להתבונן אך ורק כלפי הקרקע וכפות רגליהם. במדיטציה מסוג זה ההתמקדות היא בכפות הרגליים והמגע עם הקרקע, תוך תרגול של שחרור מחשבות אחרות.

אם כך, מה עושים?

אני זוכר שלילה אחד, בזמן שלמדתי למבחן בבייבימיה, עם מלא נוסחאות, ניסיתי להתרכז ולא הצלחתי. נועה אחותי נתנה לי פעם אחת ריטלין ואמרה לי: "אם אתה רוצה ללמוד אז תיקח את זה". אז לקחתי. עד שהריטלין השפיע עליי תופפתי על מערכת תופים שהייתה לי בדירה, ובשלוש לפנות בוקר הרגשתי שהריטלין משפיע, אבל ההשפעה התבטאה בכך שעלו לי הבזקים מסרט שראיתי לפני הרבה שנים, ששינה לי את החיים - "המתופף" (סרטו של ג'קי צ'אן "The Drummer"). הסרט עסק במתופפי זן. בעקבות הסרט נכנסתי לגוגל וראיתי שיש קבוצה שנקראת U-Theatre, שמתאמת בטאיוואן.

אבל זה עדיין היה אמצע הלילה, והייתי אמור להתכונן למבחן, אז התחלתי לחלום על מתופפי הזן מטאיוואן. כעסתי על עצמי שאני לא מצליח להתרכז, ובאותו רגע הבנתי שאני לא במקום הנכון ואולי אני בכלל צריך לטוס לטאיוואן. צלצלתי לנועה ועדכנתי אותה שאני רוצה לטוס לטאיוואן, והיא מייד אמרה לי: "ברור", לעומת ההורים שלי

ניתאי, אני מרגיש שהשיחה הזאת הולכת להיות על גבול המסע.

בהחלט, אני רוצה לשתף את הקוראים בנגינה בתופי הטאי קו. הם המסע האישי שלי, איתם אני עובר תהליכים ומגיש לקהל חוויה שאני לחלוטין בתוכה.

אז איך הכול התחיל?

אימא שלי היא נגנית קונטרבס, אז הכול התחיל שם. כשהייתי ילד, קיבלתי כינור והייתה לי מורה קשוחה. לא סבלתי את הכינור, אבל הסכמתי ללכת לקונסרבטוריון רק בגלל מכונת הממתקים שהייתה שם. אימא שלי נהגה לקנות לי ממתק כדי שאלך לשיעור. עם השנים

ניתאי צלניקר - ת"ז:
גיל: בן 37, נשוי + 1
מגורים: תל אביב
סטודיו: בסגולה פתח תקוה
הרכב מוסיקלי: "Taiko life Israel"
הופעות ומידע על ההרכב בלינק הבא:
www.taikolife.org

הייתי כבר ממש בלי כסף וגם הייתי צריך לרכוש תופים משלי, אז הבנתי שאני חייב להרוויח כסף אבל גם להתאמן - לעבוד בלילה ולהתאמן ביום, ולא ידעתי במה לעבוד. חשבתי על שוק הלילה בטאיוואן, ואמרתי לעצמי שאני אמכור בשוק מלבי, שהבסיס שלו יהיה חלב קוקוס. אני זוכר שעשיתי ניסיונות עם כל מיני מתכונים, ואז ארגנתי אופניים ופשוט יצאתי למכור. הבעיה שהותשתי, לא יכולתי גם להמשיך ולהכין את המלבי, גם למכור וגם להתאמן. אז מאהו אמרה לי: "או-קיי, אני באה לטאיוואן לעזור לך". היא עזבה את העבודה שלה ביפן ובאה. זו גם הייתה החלטה חשובה בנוגע לזוגיות שלנו. היא סייעה לי, וככה רכשנו את התופים שלנו.

ישראלי מוכר מלבי בטאיוואן. נשמע מעניין.

כן. היו ימים יותר טובים ופחות טובים. עמדנו שם בשוק וכל הזמן צעקנו בשפת המקום: "קינחו ישראל, מאה אחוז טבעי, בטעם שוקולד, מי ורדים או פסיפלורה. ממש ממש טעים, בואו תנסו!".

אטרקציה מקומית.

כן, אבל בימים שהצליח לנו גם הזמינו לנו משטרה והיו הרבה סיפורים כאלה. הייתה לנו צידנית של מלבי והייתי מתופף עליה ומאהו הייתה מתופפת אחריי. פתאום קלטתי שהיא ממש כישרונית. בחרתי לי חברה פינית ללא מושג בתיפוף, ואז גיליתי שהיא מוכשרת בזה. אחרי שהיא

שעשיתי אי פעם, אבל זו תקופה שבה בשבוע אחד אתה משתפר כמו בחצי שנה.

עם אונדקוזה הייתי בערך ארבעה חודשים, ואחר כך המשכתי לעוד קבוצות ומורים ביפן. לאחר כשנה וחצי ביפן הרגשתי שהגיע הזמן לפתח את הסגנון שלי, ועמלתי על שילוב של כלל הטכניקות המשמעותיות ביותר שלמדתי ביפן ובטאיוואן לכדי הסגנון שאני מנגן ומלמד בו היום.

תום המסע?

לא. יום אחד חברים מתופפים בטאיוואן פנו אליי וביקשו שאחזור ואלמד אותם את מה שלמדתי ביפן ושנופיע יחד. אז חזרתי לטאיוואן.

- ① הנגינה בתופי הטאיקו מלווה בהרבה תנועה, והמהלכים המוזיקליים מתחילים בדרך כלל ביד ימין. מופעים רבים מתאפיינים בלבוש מינימלי. צילם: יוני אייל
- ② למסע ההליכה המדיטיטיבי הצטרפו כמה בני נוער שנשאו מבתי הספר המקומיים. בני הנוער עברו תוכנית שיקום, בסיוע חברי הקבוצה, כדי להחזיר להם הרגלי משמעת וביטחון עצמי, שאפשרו להם להיות חלק מקבוצה.
- ③ כחלק מהאימון המתופפים מתרגלים מדיטציה בישיבה המתבססת על עקרונות הוויפאסנה, במטרה להתבונן בתחושות פיזיות, ברגשות ובמחשבות שעולות, וכן ולשמור על שוויון נפש.

כי הוא המקור. מאהו הייתה הפתח שלי ליפן, ולאחר כמעט שנתיים בטאיוון עזבתי את ההר ונסעתי ליפן.

זה ממש שינוי מוחלט.

נכון. בהתחלה גרתי אצל מאהו למשך יומיים, ואז הצטרפתי לאחת הקבוצות הראשונות של התיפוף ביפן, שנקראת אונדקוזה (Ondekoza). זה היה אחרת לגמרי מהקבוצה בטאיוואן - ממש הפוך, גם חברתית וגם הייררכית. הגישה ביפן הרבה יותר כוחנית, אבל גם יותר טכנית, והם הגיעו לרמה הרבה יותר גבוהה בתיפוף. הגישה שם תחרותית ולא חברותית. זה היה קשה מאוד, אחד הדברים הקשים

שממש התבאסו. ידידה טאיוואנית שהכרתי בקורס מדיטציה בהודו, סייעה לי למצוא את הקבוצה הזאת בטאיוואן, ובזמן שעד הטיסה הסתובבתי בבית והאזנתי לקורס ללימוד השפה הסינית. במקביל כתבתי ל-U-Theatre וביקשתי להצטרף אליהם. לאחר שבועיים הם השיבו לי לא להגיע. לא ויתרתי, ואחרי הרבה התכתבויות הם כתבו לי שיש להם מסע הליכה במדיטציה שחוצה את טאיוואן, יחד עם התלמידים המתחילים שלהם, ואם אני רוצה זו ההזדמנות שלי.

אז טסת לשם?

לא ידעתי אם זה מה שאני רוצה בוודאות, אבל ידעתי שאני חייב לטוס לשם, וכעבור כחודש הייתי על המטוס. עשיתי את המסע המדיטיטיבי חוצה טאיוואן, ובדרך פגשתי כל מיני דמויות שסייעו לי. הייתה אישה, גברת צ'ן, שהייתה היחידה שהאמינה ברצון שלי ודרבנה אותי להמשיך.

ואנשי קבוצת U-Theatre, הם הסכימו לבסוף?

כן, לקח המון זמן עד שהם הסכימו שאשאר איתם. היה להם מרכז על ההר, שם הם התאמנו. בזמן האימונים נשארתי ללון שם. יצאתי משם רק כדי ללמוד סינית. התאמנתי במרכז שלהם בקונג פו ובתיפוף. כמעט לא הוצאתי כסף, פשוט גרתי בצניעות רבה, ורכבתי על אופניים לכל מקום. השתמשתי בכסף שהיה מיועד לאוניברסיטה, ומכרתי בארץ את האופנוע שלי, וזה החזיק אותי ללא צורך לעבוד. בבית הספר לסינית הכרתי את מאהו, שהיא היום אשתי. היא הגיעה מיפן והסתכלה עליי במעין מבט של "אה, זה האיש שהגיע מההר". אז לקחתי אותה איתי להר לראות את המתופפים, והיא ממש התרגשה.

כבר גישה טובה.

כן. היא אמרה לי שאני חייב להכיר את התופים היפניים, שהם בעצם אותם התופים ורק גישת הנגינה היא אחרת. הכרתי את התיפוף היפני, אבל הוא פחות עניין אותי כי הוא נראה לי אגרסיבי, כאילו הם יותר נלחמים עם התופים מאשר מנגנים. יחד עם זאת, הבנתי שאם אני רוצה להיות מתופף טוב יותר אני חייב להבין את התיפוף היפני לעומק, להיות

3

שבו מתופפים היפנים. מה עוד, שהסינים שילבו את זה עם אמנויות לחימה כמו הקונג פו ובמופעים ופסטיבלים כמו הדרגון.

יש כמה משפחות לתופי הטאיקו?

ניתן לחלק אותם לשלוש משפחות עיקריות, ובכל משפחה יש בערך שלושה דגמים. הם בגדלים שונים, יש צרים ורחבים, עם סאונד גבוה או נמוך, יש תופים שניתן למתוח באמצעות חוטים, ויש כאלה שלא ניתנים למתיחה ועם הזמן הסאונד שלהם משתבח. העיקרון הוא שהתיפוף עליהם הוא תמיד עם מקלות ולא עם כפות הידיים.

מהי הפילוסופיה שמאחורי תופי הטאיקו?

מבחינת היפנים תופי הטאיקו מחברים אותם לטבע, משהו בסאונד שלהם מזכיר טבע. היפנים גם מאוד מכבדים את הטבע ושומרים עליו. בנוסף, התוף פותח את השמיים והעוצמה שלו מאחדת. עיקר ההיבטים בתרבות היפנית מצויים בקונספט של קבוצת הנגנים: דיוק בנגינה, הייררכיה, ירידה לפרטים, כבוד למורה, מצוינות, כבוד למי שמתאמן יותר וכדומה. בתיפוף הטאיוואני התוף הוא מראה, כלומר הקבוצה הופכת לאחד שלמעשה נעלם, אתה לא מנגן עם האגו אלא אתה צריך להתחבר ממש לתוף עצמו. בטאיוואן נותנים כבוד למורה ולתלמידים הוותיקים, אבל בהופעה ההרמונית כולם הופכים להיות אחד שלם.

יש בנגינה בטאיקו היבטים דתיים?

יש מקדשים שבהם מתופפים בתופים האלה בזמן קריאת המנטרות. התופים נותנים קצב לתפילה, והם פותחים את השער לתפילה. ביפן

4

1

2

הכינה מלבי היא החלה גם את ההכשרה שלה בתיפוף עם הקבוצה הטאיוואנית, והפכה להיות מתופפת אדירה. לאחר מכן ביקרנו בישראל כדי לראות אם ישראל מעניינת אותה, וזה היה חיבור טוב. לאחר חמש שנים בחו"ל חזרנו לישראל, התאמנו בפארק הירקון, ואז התווספו עוד נגניות חשובות לקבוצה הראשונה בארץ. אלה היו עינת צ'יטאיאט ואורית, אימא שלי.

בוא וניכנס קצת ל"עומקם" של התופים. תסביר קצת על ההבדל בגישה בין סגנון הנגינה היפני המסורתי לבין תיפוף זן טאיוואני?

ההבדל העיקרי הוא בגישה, התוף עצמו די דומה. זה תוף גדול שעשוי עץ, מסמרים וברוב המקרים מתוח מעליו עור פרה. יש כאלה הטוענים שיש תוף שנקרא שימטאיאקו שהוא תוף קטן עם חבלים שהשתמשו בו כבר לפני אלפי שנים ביפן. לפי המחקר ההיסטורי והסיפורים, הם תופפו בו בשדות בזמן ששתלו אורז, לעומת התופים הגדולים שהיו מיועדים למלחמות ולפסטיבלים. גם היום משתמשים בתופים הללו בפסטיבלים ובמקדשים. אני מניח שמקורו של התוף הגדול בסין. אבל שוב, סגנון הנגינה של הסינים והטאיוואנים שונה לחלוטין מהסגנון

- 1 הפסטיבל הקהילתי "צ'צ'יבו", בסמוך לעיר טוקיו. חלק גדול מהמקומיים משתתפים בנגינה.
- 2 במהלך השעות בטאיוואן החל ניתאי למכור מלבי ישראלי בשוק הלילה של טייפה. היו ימים שבהם המלבי לא נמכר כלל, והיו ימים שבהם השתרכו תורי ענק וכל הקניונים נמכרו.
- 3 הדרך למרכז האימונים שעל ההר, שהטיפוס לפסגתו אורך כשעה. ברקע ניתן לראות את הבניין הגבוה המזוהה עם טאיוואן, "טייפה 101".

3

4

2

1

מתופפים בתופים בטקסים, כמו למשל כשמעבירים את הבית של האלים ממקדש למקדש, אבל זה בהיבט הטקסי, הכלי עצמו הוא לא בעל ערך דתי.

מה שמעניין שהכלי הזה יכול להוות השראה למדיטציה עמוקה ובקצה השני להוביל לטראנס קיצוני.

חלק מהרעיון שאתה מנגן בקצב הוא שאתה נכנס למצב של טראנס. גם השמאנים משתמשים בתוף לשינוי מצב תודעתי, תוך כדי נגינה של מקצב מסוים, וללא הפסקה, עד שהתודעה משתנה למצב טראנס.

מה מבחינת אפיון הסאונד, האם הוא משתנה בין קבוצה לקבוצה של נגנים?

לכל קבוצה יש את חתימת הסאונד הייחודי לה, ואין בכלל מקום לשינוי. אתה חייל פשוט שעושה את מה שהמורה אומר לך. אבל הטאיקו נפתח לעולם ולווריאציות שונות. יש לדוגמה קבוצה יפנית שנקראת גוקו (Gocoo), שמנגנת באופן שבטי, עושה את הווריאציות שלה, והיא מוערכת מאוד, בייחוד באירופה, אבל פחות ביפן.

יש שפה משותפת לנגנים?

יש דברים זהים, כמו הרמות הידיים. מתחילים בדרך כלל משפטים מוזיקליים ביד ימין, כאשר עומדים מול התוף עם יד מאחורי הגב, ואז מוסיפים את היד השנייה. יש רצון ליצור תנועה מסונכרנת עם שאר הנגנים. חשוב לומר שהתנועה עצמה מאפיינת את הרגע של השקט, שנייה לפני המכה.

כשרואים אותך מנגן מייד מבחינים שאתה בכושר גופני. נראה שיש חשיבות לכך.

יהיה קשה מאוד לנגן טאיקו לאורך זמן בעוצמה ובצורה מוצלחת ללא כושר. יש לנו יצירות שאתה מתאמן עליהן ואתה יודע שאתה עומד להזיע ולהיקרע.

במקומות כמו טאיוואן או יפן יצירות טאיקו פופולריות עד כדי כך שיש כאלה שנוסעים ברכב ומאזינים למוזיקת טאיקו, או שהלכתי רחוק מדיי?

כן, אבל זה לא מיינסטרים. אפילו בארץ יש כאלה ששמים דיסק ומאזינים לטאיקו.

1 מרכז האימונים של "טאיקו לייף ישראל" הוא היחיד בארץ שבו מונגשת תרבות הטאיקו לקהל הישראלי. בתמונה ניתן לראות את מגוון כלי הנגינה שבהם משתמשים נגני הטאיקו.

2 הנגנית אורית צליק, בוגרת האקדמיה למוזיקה באוניברסיטת תל אביב ונגנית קונטרבס. אחרי שנים של הפצעות בתזמורות בארץ ובעולם נסחפה אורית אחרי תופי טאיקו, שאותם הביא לארץ בנה ניתאי, והצטרפה לאנסמבל השקים. צילמה: טאיסיה אלסינה

3 הנגנית הישראלית, ילדת יפן, עינת צ'יטאיאט. בטוקיו עינת למדה אדריכלות ובמקביל התאמנה בבית לטאיקו של מיאבי הרשי. בשנת 2015 הצטרפה ל"טאיקו לייף ישראל". צילמה: טאיסיה אלסינה

4 בשנותי שב ישראל הוא נבחן יחד עם חברי האנסמבל לוועדה מקצועית למוזיקה מאת משרד התרבות, כדי לקבל מענק, ושם פגש במוזיקאי והפסנתרן ליאונרד פטשקה, שהזמין את חברי ההרכב לנגן בפסטיבל הג'אז באשדוד. צילמה: טאיסיה אלסינה

זוהי שילוב חמישה דברים עיקריים: מדיטציה, אמנויות לחימה, מוזיקה, קבוצה והופעה. ההופעה היא כלי משמעותי.

אני זוכר שהלכתי לראשונה לבית הכלא וראיתי הופעה של האסירים וניסיתי להבין מה מניע אותם ומה זה נותן להם. ראיתי שהם מאושרים והסתקרנתי. האסירים העידו שזו הפעם הראשונה שהם עושים משהו משמעותי שנושא פירות ושמישהו מעריך אותם על זה. מאוחר יותר גם אני הלכתי ללמד בני נוער בבית כלא בטאיוואן, ועד היום אני לא מבין איך הגעתי לזה בכלל.

היו לי בערך 100 אסירים וראיתי אותם פעם בשבוע. אין לי צילומים, אבל הם נתנו לי תעודת הוקרה מהכלא הטאיוואני.

- ① הנגינת מיהו קטאוקה, ילידת קיוטו שביפן. מיהו היא נגינת שינו בואה (חליל במבוק מסורתי יפני). צליל החליל, שהוא כמעט מנוגד לצליל התוף ובעל איכות מלודית, מעניק תוספת מוזיקלית מלאה ומפתיעה למופע. צילמה: טאסיה אלסינה
- ② הנגינת מאהו סאטו-צלניקר, מתוך יצירה שנקראת "זן". תוך כדי נגינה, מאהו מכניסה את עצמה למצב מדיטטיבי. צילם: אהוד מלמד
- ③ 'טאיקו לייף ישראל' בזמן מופע שנקרא "You are everything". המופע נערך במרכז לאימוני קרקס ובו שולבו מספר במוט שהוטמעו בתוך הקהל ואפשרו לו לחוש מקרוב את הוויברציות של התופים. צילמה: טאסיה אלסינה

מה עם שילוב של כלי נגינה נוספים או ריקוד עם הטאיקו?

אפשר. יש סגנון פסטיבללי שהוא משולב עם ריקוד. יש ריקוד יפני שמשולב עם הטאיקו, שנקרא "מצריל". גם חליל במבוק משתלב מצוין עם הטאיקו. יש גם גוגנים, כלים מתכתיים ומצילות שמוסיפים עוד צלילים.

איפה עוד בעולם הטאיקו חזק חוץ מיפן וסיין?
יש הרבה קבוצות באירופה ובארצות הברית, חלקן ממש טובות.

ואיך מגיב הקהל הישראלי?
ממש טוב, ואני שמח על כך. הופענו עם ההרכב שלי "Taiko life Israel" מול ילדים, בתי אבות, דתיים, ערבים, עשירים ועניים, בכל מקום אפשרי. כולם ידעו לכבד את זה, והצלחנו לנגן בשפה שמצליחה לגעת בכלם.

אדם שמסקרן אותו לנגן חייב רקע מוזיקלי או יכול ללמוד מאפס?

לא חייבים רקע מוזיקלי. כמו בכל דבר, יש מוכשרים יותר ופחות, אבל כל אחד יכול להתאמן ולהשתפר.

קצת פיקנטריה, הבנתי שעבדת בבית כלא בטאיוואן.
בטאיוואן הם השתמשו בצורת האימון שלהם כדי לעבוד עם אסירים,

מעט. אני רוצה מאוד להגיע לעוד חברה צעירים. בינתיים המבוגרים מעריכים מאוד את מה שיש לי להציע. התלמידים לומדים טכניקות, ובכל סוף קורס לומדים יצירה ומופיעים. התקווה היא שחלק מהם יפכו למורים וחלק יצטרפו לקבוצה המקצועית.

איך יודעים על מועדי ההופעות שלכם?

הן מתעדכנות באתר האינטרנט. נולד למאהו ולי ילד לפני כמה חודשים אז היינו בהפסקה של הופעות, ועכשיו חזרנו לפעילות מלאה.

חתיכת מסע.

בהחלט. לכל אחד יש את המסע שלו. הטאיקו הוא סיפור המסע שלי.

הדמות הרביעית היא לא אחרת מאשר אימא שלי אורית, שהיא כאמור בכלל במקור נגנית קונטרבס. היא התאהבה בתופי הטאיקו והתחילה מסע מטורף כדי להיכנס לזה בכל הכוח. שנינו עוברים מסע - להיות המורה של אימא שלי שלימדה אותי מוזיקה כל החיים זה די מורכב. יש לה כוח רצון מעורר השראה והיא אף פעם לא מוותרת לעצמה, אף על פי שהיא כבר לא צעירה. איתנו גם מיהו קטאוקה, שהיא ילידת קיוטו ביפן ואמנית בכל רמ"ח איבריה. מיהו עוסקת במגוון אמנויות יפניות ברמה הגבוהה ביותר, והיא מנגנת בחליל שינובואה יפני. היא מביאה עם החליל את הטעם היפני המדויק להרכב.

אתה מרגיש שיש לכם חתימה מוזיקלית משלכם?

כשהייתי בטאייוואן הגעתי למסקנה שהקבוצה שם הייתה ברמה גבוהה כקבוצה אבל לא מספיק כיחידים, אולי מפני שהם לא עסקו רק בתיפוף. ההרכב שלנו בארץ לתחושתי הוא קסם שיצרנו בינינו, כולם נכנסו איתי לטירוף הזה, ומה שקורה בינינו מעבר להופעות, מתבטא על הבמה - והשיאים על הבמה הם מדהימים.

ומעבר לאנסמבל, אתה מנסה להפיץ את הלמידה גם לקהל הרחב?

בהחלט, יש לנו יותר מ-100 תלמידים באקדמיה שפתחנו זה לא

אותו התוף לנגן יצירה שלמה לחלוטין. אני רוצה שאנשים יהיו סבלנים וייכנסו לעומק, יצילו פנימה - זה בדיוק המקום שבו אני מרגיש שליחות גדולה.

תרבות הטאיקו משתלבת בחיים שלך גם ברגעים שאתה לא מול התוף?

לשמחתי זה הפך להיות חלק ממני. זה כל הזמן איתי, אם זה בצורה שאני עומד או מתייחס לגוף שלי או אוכל, אם זה לזכור להתבונן על עצמי ועל איך אני מגיב לסביבה שלי. אלה דברים שקשורים למודעות בזמן נגינה. זה גם קשור לרגישות סביבתית, במיוחד שיש לך כלי נגינה שהוא כל כך חזק. בכל מקום הוא יכול להיות חזק ולהשתלט ואני צריך לדעת מתי להפסיק לנגן או להפסיק לדבר.

מיהן הדמויות שמאחורי האנסמבל שהקמת בארץ? "Taiko life Israel"

האנסמבל התחיל עם מאהו ואיתי. השקענו יחד שעות על גבי שעות של אימונים אישיים ואינטנסיביים. הכול יוצא החוצה בנגינה שלנו והסגנונות שלנו כמעט זהים. מאהו נגנית מעולה, ואנחנו מאוד מחוברים על הבמה, אבל עדיין לנגן ולעבוד עם אשתך זה לא מובן מאליו.

המשכנו עם עינת צ'יטאיאט שנולדה ביפן. היא חברה קרובה ודמות משמעותית בטאיקו לייף. היא למדה אדריכלות ביפן ותופפה טאיקו במשך 15 שנה לפני שחזרה לארץ. מעבר לזה שהיא מתופפת אדירה, היא בנאדם זהב, וזו זכות ומזל גדול שהכרנו.

נדמה שלקחת על עצמך את כלי הנגינה הייחודי הזה שמאחוריו אלפי שנות תרבות והיום הוא על גבול השליחות שלך. אפשר לומר דבר כזה?

כן, זו השליחות שלי. כמורה אני רוצה להפיץ שהחיים הם אימון. קח את כלי הנגינה הזה, תתאמן ותקבל הרבה. זה כלי מנחה שעוזר לאנשים. המטרה שלי היא לגרום לאנשים להתאמן ולהצליח, להיות נוכחים בדרך ולזכור מהי המטרה האמיתית. אפשר ללמוד על עצמך, להתנסות בתהליך הלמידה בצורה אחרת. כל אחד יכול להתבטא דרך הכלי ולהביא את עצמו לרמות הגבוהות ביותר, להיות נוכח, לצעוק ולהשתחרר כחלק מהנגינה. גם הביטחון העצמי נבנה בתהליך הזה.

הפן הפיזי שיש לתופי הטאיקו יכול להביא אותי לקצה, וזה מרגש אותי ומדבר אליי. זה המקום שאתה מוצא בעצמך עוד כוח ועוד יכולת, זה מאוד אותנטי ולא בהכרח טכני. ישנו גם הממד של ההקשבה לכלל התדרים של התוף. הוא יכול להוציא צלילים ממש קטנים, וניתן על

① לפני מספר חודשים נולד לניתיא ולמאהו תינוק שעונה על השם ניאו. ניאו הקטן מצטרף מעת לעת למסע המוסיקלי של הוריו, הן בחזרות והן בהופעות. מתופף נולד!

② האקדמיה הראשונה בארץ לנגינת טאיקו בהובלת ניתיא צ'יטאיאט. לאקדמיה הצטרפו תלמידים מכל הארץ במגוון גילים. התלמידים יוצאים להופיע מחוץ לגבולות הסטודיו מדי כמה חודשים, להיחשף בפני הקהל ולהעביר לצופים את העוצמה שבנגינה. בתמונה: האקדמיה מופיעה בנמל תל אביב. צילמה: טאיסה אלסינה